

[Petra Petersen.]

tage det i dag: jeg anser det stadig for at være en skamplet på vort land, at vi lovfæster kvindernes pligt til at føde deres børn, men vi giver dem ikke ret dertil. For mig står det stadig sådan, at den ret har kvinderne ikke. Det er ikke de dårligste kvinder, der afbryder deres svangerskab; det er måske netop de mest ansvarsfulde kvinder, der ikke vil føde deres børn i et samfund, som ikke giver dem rimelige sociale kår.

I svangerskabskommissionens betænkning siges — dette understregedes stærkt såvel i den tidligere svangerskabskommission som under forhandlingerne på rigsdagen om den gældende lov — at straf eller forbud alene ikke er noget egnet middel til at begrænse de illegale svangerskabsafbrydelser. Det ved vi er rigtigt. Vi ved det, fordi vi har forbud og straf i dag, og fordi antallet af illegale afbrydelser dog ikke er dalet. Vi var da også ved den gældende svangerskabslovs gennemførelse klar over, at ville man ondet til livs, måtte man gennemføre en bedre social lovgivning. Jeg har ved fremsættelsen af dette forslag og af andre lovforslag til hjælp for mødre og børn også sagt dette. Jeg har undertiden mødt velvilje og forståelse, undertiden, og vel oftest, det modsatte. Fra skiftende ministre har motiveringen, altså uviljen, som regel været, at der er gennemført en del på disse områder, eller at riget fattes penge. Også i dag lyder de samme toner. Den højtærede socialminister har jo her i dag sagt det samme: vi har gennemført mange af disse ting. Jeg vil da gerne med den højtærede formands tilfaldelse citere et kort afsnit af svangerskabskommissionens betænkning, hvori der siges om det, der er gjort:

„Det skal fremhæves, at der i de forløbne år kun er sket en begyndelse på opfyldelsen af disse løfter, og at det sociale hjælpearbejde i en årrække på det nærmeste udeblev. Der er ganske vist oprettet mødrehjælpsinstitutioner, men disse institutioner fik kun få hjælpemidler. Først i de senere år er der sket en større udbygning af mødrehjælpsinstitutionerne med rekreativshjem, personlig rådgivning og flere pengemidler, men det er stadig kun i begrænset omfang, mødrehjælpen virkelig kan sætte

ind. Mere almene hjælpeforanstaltninger, såsom moderskabsydelse, almindeligt børnetilskud og beskyttelse for gravide kvinder, er også kun gennemført i meget begrænset omfang.“

Det er altså den nye svangerskabskommissionens betænkning, der siger sådan.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen har selv været medlem af denne kommission og må derfor også være ansvarlig for denne udtalelse. Jeg synes, det er lidt underligt, når det ærede medlem her i dag ligesom ministeren siger, at vi har gennemført en del, når hun i kommissionen har sagt det modsatte. Der har desuden i denne kommission siddet et folketingsmedlem fra socialdemokratiet og andre socialdemokratiske kvinder, som også er ansvarlige for denne betænkning.

Hvad angår udgiften ved at gennemføre en moderskabsydelse og beskyttelse for den gravide kvinde, vil jeg gerne sige, at jeg synes ikke, det er voldsomt store summer, det drejer sig om. Jeg siger dette, fordi man også her i dag har sagt, at tidspunktet var uheldigt valgt, da vi som sædvanlig fattes penge; det er jo det, man altid hører, når man foreslår forbedringer for befolkningen. Jeg vil tro, at der let kunne findes et sted, hvor der kunne spares de 30—40 mill. kr., som det antagelig vil koste at gennemføre dette lovforslag, og det er endda muligt, at jeg kan anvise stedet, hvor man kan spare disse millioner, uden at befolkningen lider derunder. Jeg ved ikke, om jeg overfor det høje ting skal sige med det samme, hvor de kan spares, men jeg vil tro, at de ærede medlemmer og også ministeren ved, hvad jeg tænker på. Vi bruger i dag mere til oprustning end til samtlige sociale udgifter, og man kunne sikkert spare en del på jetjagere og kanoner og derved sikre befolkningen dens ret til at leve et nogenlunde tåleligt liv.

Vi har fornylig her i salen, såvidt jeg husker den 19. januar, drøftet den internationale konvention om minimumsnormer for social tryghed. Konventionen omfatter 9 grene af sociallovgivningen, og alle partier her i salen gik ind for konventionen. For at ratificere denne konvention skulle Danmark opfylde konventionen for tre af de nævnte grenes vedkommende. Danmark opfylder den for de fires. Blandt det, som Dan-